

kathryn evans

TÖBB
MINT EN

Tizenkét lány.
Egy személyiség.

MÓRA

kathryn evans

**TÖBB
MINT EN**

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Minden Cukkernak a Cukiklubból

Pusz

A mű eredeti címe:

Kathryn Evans: *More of Me*

Text © Kathryn Evans, 2016

Cover artwork by permission of Usborne Publishing Limited.

Copyright © 2011 Usborne Publishing Ltd

Cover image © Moment / Rekha Garten / Getty Images

First published in the UK in 2016 by Usborne Publishing Ltd., Usborne House,
83–85 Saffron Hill, London EC1N 8RT, England. www.usborne.com

Fordította: Hordós Marianna

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

Hungarian translation © Hordós Marianna, 2018

Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2018

Prológus

Benne vagyok, egyre erősödöm. A sejtjeim megtöltik az ő sejtjeit, míg végül kettéosztódunk. Nem az én döntésem, nekünk ezt dobta a gép.

Bár már sokszor végigcsináltuk, tudom, hogy fél, mert a szívéen még osztozunk. Az emlékei az enyémekek is, néha ködösek, de mégiscsak az enyémekek. Érzem, amit érez. Jár-tam arra, amerre ő, benne voltam minden lépésében. Ha ő csókolózott, én is. *Ollie*. Felsőhajtok, de ő fújja ki a leve-gőt. Eljött az én időm, önállóan fogok lélegezni. Eljött az idő, hogy életre keljek.

Az álomnak abban a szakaszában van, mikor a teste nem mozdul, az agya tompa, nem figyel. Kinyújtózom, ezáltal kitöltök minden sejtet, érzem, ahogyan megnyúlnak, duz-zadnak, hogy helyet csináljanak nekem. Keresem a kitörés-re legalkalmasabb testrészt, a leggyengébb pontot. Megta-lalom, a jobb kisujj.

Valami réges-régi emlékfoslány szerint mindig így történt. Apró pukkanás, és az első sejt már szét is repedt, szinte észre sem vette. Már én irányítom a légzésünket; veszünk egy mély, nyugodt lélegzetet, majd megfeszítem magunkat. A vállunkat belenyomom az ágyba, ő ekkor döbben rá, mi történik. Ekkor kezd küzdeni.

Az agyunk még közös, a pánik, amit érez, átszivárog belém. Egy pillanatra megbénulok, de már elkezdődött, nincs visszaút. Újra a leggyengébb pontra koncentrálok. Megpróbálom kiemelni az ujjperceimet, hogy kettészakadjunk, de csak a kisujjam hegye bukkan elő. Hátrahajtom a kézfejem, az ujjaim ragacsos cuppanással előtűnnek. Már teljesen felébredt. Egy másodpercre megpróbálja visszaszerezni az irányítást, de nem tud bent tartani, kiszabadítom az egész karom. Ahogy a nyers hús szakad, minden rostunkban, ínunkban fellobban a fájdalom, együtt lángolunk. Kiszabadítom a másik karomat, az ujjbegyek jelennek meg először, érzem, ahogy a sejtjei egyenként feltépődnek, majd összeforrnak, miután elengedtek.

Lelkiismeret-furdalás hasít belém. Ezt már csak én érzem, ő nem. Alig néhány perc választ el attól, hogy Teva én legyek, ő pedig... ő pedig a múlt része lesz.

Nem adja olcsón. Meg akarja markolni a karomat, de hiába, már nem férünk el mind a ketten.

Kihúzom a lábujjaim, érzem, ahogy a hús enged, hozzáérek a paplanhoz. Újszülött bőröm érzékeny, még nem

szokta meg, hogy valami megérinti, szinte elviselhetetlen. Egy csavarintással kiszakítom a lábamat, lerúgom magunkról az ágyneműt. Keze az arcunkon.

Tehetetlen.

Ki kell szabadulnom.

Ki *fogok* szabadulni.

Egy

Elrepült hat hónap. Hat hónap telt el azóta, hogy kemény harc árán kiszakadtam Tizenöt testéből, és mint Teva átvettem az életét. Hat hónapja lakik Tizenöt otthon bezárva, én pedig szabad vagyok. Nem kell hozzá matekzszeninek lenni, hogy tudjam, mindez mit jelent. Hat kurta hónapom van hátra, mielőtt újabb Teva küzd majd meg velem, hogy kitörjön. Csakhogy én nem fogom hagyni. Engem nem zárnak be hátralévő életemre ebbe a bolondokházába itthon, mint korábbi énjeimet, akik tisztára megőrjítenek.

Törökülésben ücsörgök az ágyon, és elgondolkodva csavargatom Pepe fülét. Mindegyikünknek van egy kicsi, babbal tömött, szürke nyuszija, Pepe. Ide-oda bicsaklik az ember kezében. Váratlanul felbukkan egy kellemes emlék, anyu odateszi mellém lefekvéskor az ágyba aznap, mikor előbújok. Azt valahogy képtelen volt megérteni, hogy egy új Pepe nem ugyanaz, mint a legelső, viszont mindannyiunknak adott

egy-et-egyét, és ez nagyon jólesett. Pontosan emlékszem, mit éreztem abban a percben. Megkönnyebbülésszerűséget megdühöt is. El akartam venni Pepét Tizenötötől. Elég nagy hülyeség volt a részemről, hiszen másnap úgyis mindent elvettem tőle. Ollie-t. Madset. Mindent.

Szóval hat hónapom van tenni valamit, hogy leállítsam a folyamatot. Márpedig le fogom állítani. Eszemben sincs átadni az életem, hogy valaki más élje tovább helyettem, és pont.

Tennem kell valamit.

Elszántság: tízből tíz. Működőképes terv: tízből nulla. Rágicsálom az ujjbegyemen a friss bőrt. Anyu ki nem állhatja ezt a szokásomat, ahogy azt sem, ha a térdhajlatomat vakargatom, a telefonom tokját csattogtatom, vagy amikor csak azért sem mondok le a jövőmről – tudjátok, az élet ilyen jelentéktelen apróságokból áll.

Anyu inkább úgy tesz, mintha minden a legnagyobb rendben lenne. Szerinte semmi szükségünk orvosra. Pedig egy csomószor könnyörögtem. Kivétel nélkül mindig elutasított, és közben különböző indokokra hivatkozott, amelyek mind ugyanarról a tőről fakadtak. Van ugyanis az első számú szabály, amit anyu követ: titkolnunk kell a világ előtt, hogy szörnyek vagyunk.

Nem sokkal az után, hogy kiszabadultam, gyűlést hívtam össze a többi Tevával. Ki kellett derítenem, tudnak-e

valamit, amit én nem. Persze Tizenöt nem jött el, ezen meg sem lepődtem, de a többiek, a kicsi Eva kivételével, ott voltak. Nyolcra bíztam, hogy figyelje, ha anyu jön.

– Mint egy kém? – kérdezte, örömeiben tapsikolt, majd elfoglalta őrhelyét a szobám ajtaja mellett. Halványan felderengett, hogy annyi idős koromban rengeteg Ötösfogat-regényt olvastam, és imádtam a titkos megbízatásokat.

Körbejárattam rajtuk a szemem. Tizennégy az öltöző-asztalkámnak támaszkodott, karját keresztbe fonta; Hét a lábánál ült, és csodálattal bámult fel rá. Tizenhárom és Tizenkettő, akik inkább ikreknek tűntek, elterpeszkedtek az ágyamon, mintha a saját szobájukban lennének, és azon vihogtak, hogy anyu egyik pletykalapja szerint a celebek legnagyobb gondja a hájas felkar. Kilenc és Tíz törökülésben ült a padlón. Fejüket összedugták, egy füzetet bújtak. Az önéletrajzukon dolgoztak, ami valószínűleg egyedülálló a világon, mert két ember írja, akik ugyanazt az egyetlen életet élik. Az volt benne a legérdekesebb, hogy nekik valójában már nem jutott abból, amit életnek szokás nevezni. Hat a sarokban kucorgott, megpróbálta magát olyan kicsire összehúzni, amilyenre csak lehetett, Tizenegy meg a szekrényemben turkált, cuccokat keresett, amikben úgy nézne ki, mint Hermione a *Harry Potter*ből. Eleve kudarcra volt ítélve, mert nekünk mindnyájunknak szóke, kócos, rövid hajunk van, a legkevésbé sem hasonlít Hermione frizurájára.

Ennyien vagyunk. Négy és Öt nem lakik velünk, fogalmam sincs, miért.

– Meg kell beszélünk, mi lesz a jövőnkkel – kezdtem.

– Már mint a *te* jövőddel – vágott közbe Tizennégy.

– Nem, *mindnyájunk* jövőjével.

– Csakhogy nekünk nincs jövőnk, nem igaz? – vetette ellen. – Nekünk ennyi jutott.

Erre nem tudtam mit mondani, inkább folytattam.

– Arra gondoltam, elmehetnék orvoshoz.

Hat a sarokban nyüszíteni kezdett, aztán felugrott, és kiszaladt a szobából.

– Hát ez óriási, gratulálok! – szólalt meg Tizenhárom, majd nagy dérrrel-dúrral Hat után indult, Tizenkettő szorosan a nyomában. Néztem, ahogy kimennek, teljesen meg voltam döbbenve. A többiekhez fordultam.

– Hat miért szaladt el?

Tíz felnézett a füzetből.

– Biztos megijedt – felelte.

– Micsoda? De mitől?

Ha *megpróbáltam*, képes voltam előhívni közös emléket, de mikor nem tudtam, mi után kutatok, csak nagy ügyvel-bajjal sikerült. Olyan érzés volt, mintha egy poros padlás mélyén turkálnék úgy, hogy gőzöm sincs, mit keresek. Igyekeztem Hat emlékei közül előhúzni egy foszlányt, de a sötét szenvedésen kívül más nem került elő.

– Az orvosok csak kísérletezni fognak rajtunk – szólalt meg Kilenc.

– Ó, ugyan már, butaság – válaszoltam.

Tíz is becsatlakozott.

– Nem butaság, tényleg így van, anyu mondta. De úgysem fog elengedni. Kérdezd csak meg. Egymillióba fogadok, hogy nem engedi.

– Ennyit magamtól is tudtam – vágtam rá. – Egyedül is elmehetek.

– Neeem! – visított Hét, és talpra szökkent. – Nem akarok kísérlet lenni!

Tizennégy átölelte a vállát.

– Nincs semmi baj. – Aztán hozzám fordult. – Orvoshoz hiába mész, én már próbáltam. Azt hitték, az egésztest csak kitaláltam, mert feltűnősködni akarok.

Felszínre bukkant egy buborék az agyamban, benne a Tizennégyet ért megaláztatás emléke gomolygott. Elvörösödtem helyette. Az orvos, akihez elment, úgy kilencvenéves lehetett, motyogott valamit arról, hogy *a lányok a te korodban*, és pszichiátriai konzultációt javasolt. Király.

– Talán, ha mind együtt mennénk, hinnének nekünk. Ott lennétek, mint élő bizonyíték, hogy nem örültem meg – javasoltam.

Hét ökölbe szorított kézzel kiáltotta:

– Nem megyek sehova, akármit csinálsz!

Tizennégy így szólt:

– Felejtsd el az egészséget! Ha anyu tudná, miben sántikálsz, nagyon kiakadna.

– De ha valaki segítene, ti sem lennétek ide bezárva egész nap.

– Na neee! Kilépnénk az ajtón, és a világ azonnal keblére ölelné bennünket, mi? A szörnycsaládot? Szerintem nem.

Tizennégy kézen fogta Hetet, a fejét rázta, és ők is kimentek. Kilencre és Tízre pillantottam. Vállat vontak, és felnyalábolták a cuccukat. A gyűlésnek ezennel vége.

Amikor lementem az emeletről, Hat a lépcsőkorlát alatt a tapétát tépkedte, anyu a lépcső alján várt, süttött belőle az elkeseredés. A háta mögül Kilenc és Tíz kukucskált, nyilván ők árultak be neki.

– Teva, ez mire volt jó? – kérdezte anyu. – Így is jól megvagyunk, ugyebár, szépen elboldogulunk. Az emberek félre fognak érteni, anygalkám, még az orvosok is. Azt fogják hinni, hogy...

– Bolond vagyok? Szörnyszülött? Ja, tudom. Már ezer-szer mondtad.

– Dehogyan vagy szö... hanem... az emberek nagyon gonoszak tudnak lenni.

– Ha szégyellsz minket, elmehetünk az orvoshoz magunk, én meg páran a többiek közül. *Neked* nem is kell velünk jönnöd.

– Már hogy szégyellnélek? Egyszerűen csak tudom, mire számítsak. Kísérletezni akarnak majd rajtatok, mint az

állatokon. Az is lehet, hogy elvesznek tőlem, Tee, és bezárnak egy kórházba. Miért nem vagy hajlandó bízni bennem?

Az alsó ajka megremegett. Iszonyúan éreztem magam. Ezzel mindig elérte nálam a kívánt hatást.

– Ne sírj, anyu, persze hogy bízom benned, hiszek neked.

Suttogóra fogta a hangját.

– Hidd el, Teva, úgy van, ahogy mondom. Jobb, ha csak magunkra támaszkodunk. Nem tudod, az emberek milyen kegyetlenek néha.

Lehet, hogy igaza van. Lehet, hogy elvitt minket orvoshoz, de olyan rettenetes volt, hogy eltemettük az emléket mélyre, jó mélyre. Lehet, hogy ezért viselkedett Hat olyan furcsán.

Így hát annyiban hagytam a dolgot, de eszem ágában sem volt feladni. Szó szerint órákat töltöttem naponta glu-glizással, próbáltam megérteni, miért vagyunk mások.

A Google most is ellenállhatatlanul csábított. A laptopomat az ölembé vettem, és új keresést indítottam.

De már ott elakadtam, hogy mit írjak a keresőbe. Arra, hogy *sejtosztódás*, Excel-táblázatokba rendezett adatokat dobott ki. Arra, hogy *testben növekvő másik test*, a méhben egymásba gabalyodott ikerembriókról szóló sztorik jöttek, de egyik sem adott magyarázatot arra, ami velünk történik. És persze a Google-on minden orvosi témájú böngésző-útvonal végül ugyanoda visz: a rákhoz.

Ha csak rá gondoltam, pánik kezdett lüktetni az ereimben. Gyözködtem magam: *Nem rák. Kizárt, hogy az. Abhoz túl egészségesnek érzem magam. Kórházban lennénk, gyógykezelés alatt. Azt még anyu sem nézné tétlenül, hogy rákosan ne kapjunk orvosi segítséget.*

Akinek rákja van, abban nem fejlődik ki egy másik ember. Addig simiztem Pepe fülét, míg elmúlt a szívdobogásom, kitisztult a fejem, és újra képes voltam gondolkodni.

A Wikipédián olvastam valami újat, ami úgy hangzott, mint egy rossz tudományos-fantasztikus vicc – nyilván nem voltam félig ember, félig légy. Nem volt gülü szemem, nem volt szőrös a hátam, és nem volt szörnyű természetem. Na jó, lehet, hogy a természetem viszonylag szörnyű volt, de az utóbbi hónapokban sokat fejlődtem, tehát az nem számít. Ujjammal finoman doboltam a billentyűzeten, ami halk dobpergéshez hasonló hangot adott. A böngésző zsákutcába vezetett.

Talán rossz helyen kerestem. Végül is, a neten nincs könyvtáros, teljesen magadra vagy utalva, ott állsz egyedül a milliónyi találat erdejében. Viszont, ahogy a linkeket bámultam, támadt egy ötletem. Mi van, ha mások is vannak, akiknek ugyanaz a baja, mint nekem? És ugyanúgy próbálkoznak, hogy bármit kiderítsenek, mint én? Mi lenne, ha én tennék fel valamit magamról, és hagynám, hogy ők találjanak meg engem? Ez akár be is jöhet, nem?

A kardigánom mandzsettáját ráhúztam az öklömrre, és megtöröltem a webkamera lencséjét. Talán ha az egész világot beavatom, valaki valahol csak tudja, mit lehetne csinálni. Leállítottam magam.

Volt egy apró körülmény, amely akadályozta, hogy zseniális tervem valóra váltsam. Anya. Ha megtudná, teljesen kiakadna.

Először csak kipróbálom, azzal még nem szegem meg a szabályokat. Ha totál hülyén néz ki, vagy meggondolom magam, nem posztolom ki. Felkeltem, fogtam a fürdőköpenyem, és az ajtó elé dobtam, a kupac majd lelassít bárkit, aki be akar jönni. Újra ölembe vettem a laptopot, és integtettem a kamerának.

„Oké, szóval, sziasztok, Teva Webb vagyok. Legalábbis a jelenlegi énem Teva Webb. Anyának nagyon nem tetszene ez az egész – mármint az, hogy nektek is elmondom. Vigyázz a nettel, Teva, a pedofilok alattomosak, addig nézik azt, ami a szemgolyódban tükröződik, amíg ki nem találják, merre laksz.”

Ha csapongok, mint egy hülye, azzal nem leszek előbbre. Újrakezdttem.

„Szasztok, Teva Webb vagyok, szörnyszülött. Sok testvérem van. Kimondottan sok testvérem van. Összesen tizenketten vagyunk, na meg ott van az egyedülálló anyám, aki soha ki se teszi a lábát a házból. Ha úgy veszem, a jelenlegi életkoromat nézve szinte minden évre jut belőlem egy.

Hát ez óriási! – mondhatnátok. Ööö, izé, nem igazán. Elmondom, mi a helyzet. Van ez a betegségem, hogy nem egészen úgy nőök fel, mint más, átlagos gyerekek...”

Abbahagytam. Egy másodpercre összeszorult a torkom, mert belegondoltam, mennyi időm van. Hat hónap... túl rövid... Kezemmel eltakartam a szemem. *Gyerünk, Teva...* Kissé reszketegen kifújtam a levegőt, és újra belenéztem a kamerába.

„Szóval, a következő a helyzet. Körülbelül a születésnapom környékén egy újabb példányom kiszakítja magát a régiből. Nem tudom pontosan, hogyan. De azt tudom, hogy fáj. Azt is tudom, hogy minden egyes sejtem kettészakad, majd összezárul, miután az újabb példány kitépte magát belőlem. Azt hiszem, egy kicsit olyan, mint amikor az ikrek kettéválnak az anyaméhben, csak sokkal több sejt osztódik.

Mikor a folyamat beindul, kettéválunk, mint a tépőzár. Úgy hangzik, mintha semmiség lenne. Egyáltalán nem az. Képzéljétek el, hogy nokedlitésztába merültetek, és ha nem ráncigáljátok ki magatokat, megfulladtok. A ragacsos massa megpróbál visszatartani, de kicuppantok belőle, amikor végre elenged, aztán összezárul és megkeményedik.”

A könyökhajlatomat borító vastag, ezüstös bőr újra bosszantani kezdett. Az ízületeim belső oldala sokszor viszkedett, mert ott a bőr hámlott és felrepedezett. Gyártottam róla egy elméletet, amely szerint ez azért van, mert osztódás után ott nem gyógyul meg teljesen a hámszövet,

hanem folyamatosan próbál behegedni – tudjátok, mint mikor a var alatt visszánő a bőr. Ha ideges voltam, még jobban viszketett, márpedig ha a jövőre gondoltam, mindig parázni kezdtem. Kényszerítettem magam, hogy ne vakarózzak, és újra belenéztem a kamerába.

„Fogalmam sincs, miért történik így. Csak annyit tudok, hogy újra bekövetkezik majd. Én is itt leszek, de jön egy új Teva, és átveszi az életemet. Anyám üldözési mániájának köszönhetően csak a legújabb verziónk hagyhatja el a házat. De nem is ez a legrosszabb az egészben. Csak hármunknak van saját szobája. Tizenötnek, mert ő olyan... húha, milyen is? Nem tehet róla, de – pukkancs? Méregzsák? Egyfolytában nagyon haragszik... főleg rám. Hatnak is van külön szobája, mert, izé, ő meg furcsa. Az utolsó üres szobát én kaptam, hiszen Tizenötrel nyilván nem lehetett összerakni. De ha megérkezik a legújabb Teva, *vele* kell majd osztoznom. Kivéve, hogy ez nem igazán lesz osztozkodás, mert a szobán kívül minden másról le kell majd mondanom.”

Felsőhajtottam, és a telefonom után nyúltam. Az volt a köldöksinór, ami összekötött azzal a két emberrel, aki segített megőrizni a józan eszem, aki emlékeztetett rá, hogy van helyem a világban. Legalábbis egyelőre. Már majdnem negyed nyolc volt. Ollie fociédzésének félkor van vége. Az én Ollie-m. *Az enyém.* Hirtelen elöntött a düh, és még egy percre visszafordultam a kamera felé.

„Segítségre van szükségem, hogy találjak valami megoldást. Segítsen valaki onnan a nagyvilágból! Mire eljön az időm, amikor az újabb Teva nekiáll kiszakítani magát belőlem, fel kell készülnöm, hogy megakadályozzam. Nem fogja elvenni tőlem az életem. De nem ám!”

A hangom száraz suttogássá halkult.

„Gyűlölöm, ki nem állhatom. Öt hónapom és huszonhárom napom van hátra a következő születnapomig, és meg fogom találni a módját, hogyan állítsam le az egészet. Meg én!”

Kettő

A szobám ajtaja nekinyomódott a földön kupacban heverő fürdőköpenynek, Nyolc surrant be rajta. Szolgálatkészen felvette a köpenyt, és maga után vonszolta az ágyamig.

– Köszí – mondtam, és lecsaptam a laptop fedelét. – Azért tettem oda, hogy ne tudjatok bejönni.

Kisebb, korábbi verzióm felmászott az ágyamra. Sápadt arcán két piros folt, a haja szénaboglya, ha lehet, még fakóbb, mint a bőre, meghökkentően sötét, álmatag kék szemek.

– Mia zamicsinálsz?

– Aha, mia zamicsinálsz? – kérdezte Kilenc, miközben besasszézott, kezében fenyegetően ott himbálózott a magánó; nekem viszont semmi kedvem nem volt újra meghallgatni a recsegő angol himnuszt.

– Semmit – feleltem. – És ha bömböltetni akarod azt az izét, légy szíves, menj vissza a saját szobádba! Vagy menj a padlásra! Vagy a holdra.

– Deee, valamit csinálsz. – Kilenc nem adta fel könnyen.

– Hallottuk, hogy beszélsz.

Hüvelykujjával a szájában betotyogott Eva. Pepét az ágyamra pottyantotta. Természetesen az ő Pepéje volt az eredeti. Mindenhová magával vitte, a fülét rágicsálta, amitől az csupa nyál lett. Szenvedélyesen szerette, szinte ölni tudott volna érte. Hihetetlen módon felém tolt. Önkéntelenül elmosolyodtam ekkora megtiszteltetés láttán. Elvettem Pepét, óvatosan, hogy ne nyálazódjon össze a kezem, majd felhúztam Evát az ágyra, közben nyomtam a feje búbjára egy puszit. Nyolc felnyitotta a laptopot, én pedig gyorsan odanyúltam, és elvettem tőle.

– Azt felejtsd el, hugi!

– De kell!

– Ugyan mire?

– Igenis kell, megkeresem aput!

Egy pillanatra megdermedtem. Sok éve már, hogy apu elment, fogalmunk sem volt, hol lehet, de titokban mindnyájunknak szörnyen hiányzott. Hát, ja, még úgy is, hogy tudtuk, nagy valószínűséggel menekülne előlünk, mert ilyen furák vagyunk – mutassatok egy gyereket, aki nem akarja, hogy legyen apja is! Olyan kedvesen, ahogy csak tudtam, azt válaszoltam:

– Kérlek, ne kezd megint! A Facebookon nincs fön, már kerestük, emlékszel? – Megremegett az álla, nekem pedig összeszorult a szívem miatta, miattunk. Megenyhülten

folytattam. – Na jó, csináld, nézzük, hátha találsz valamit.

A laptop fölé hajolt. Tényleg eltöltött valamennyi időt rejtélyes atyánk keresésével – részben unaloműzőnek, részben az Ötösfogat-regények miatt. Elképzelt magának egy mackós apát, akit iszonyú lelkiismeret-furdalás gyötör, és most fel akar kutatni bennünket. Mindez akár igaz is lehetett. Megeresztettem egy félmosolyt, és így szóltam:

– Nincs egy perc nyugtom tőletek.

Eva visszavette tőlem Pepét.

– Zenyém – közölte, miközben a csupa nyál fület begyömöszölte a szájába.

– Teva! – szólt fel anyám fáradt hangon a lépcsőn, majd nehéz léptek zaja hallatszott. Régi, kétemeletes, zezugos házban laktunk, és meg is töltöttük. Az én szobám az első volt, anyunak mégis beletelt vagy két percbe, mire odáig felszuszogott. Megállt az ajtóban, és kifújta magát, mielőtt rákezdte. – Nem hallod, hogy szólok? Gyere segíteni a konyhába!

– A házimat csinálom. Majd a többiek közül megy valaki.

Anya összerezzen.

– De én azt szeretném, ha te jönnél. Azért ez annyira nem nagy kérés. A ház úgy néz ki, mint egy szemétdomb, és nekem a hét végéig be kell fejeznem egy könyvet. Légy szíves, gyere, jó?

Úgy nézett rám, mint egy árva kiskutya.

– Oké – feleltem. – Két perc, és lenn vagyok.

Évát nekidöntöttem a párnáknak, közben megcsiklandoztam a pocakját. Egy pillanatra boldogan felsikkantott, mire belém hasított: lehet, hogy ennyi öröm jut neki az életben.

Tudom, hogy megpróbálta, mégis, anyunak fogalma sem volt, mit érzünk. Összeszorult a gyomrom, ahogy megint eszembe jutott, milyen jövő vár rám. *Ugyanaz* a nap, egy örökkévalóságon át, kivéve, hogy nem lesz sulis, nem lesz...

Pittyegni kezdett a telóm.

Cset?

Mads. Visszasms-eztem.

Nm jó. Segítenem kell a-nak, nincs mese. Pusz.

Ollie-nak is írtam egy üzit.

Remélem, jó vlt a foci, sz-lek, pusz-pusz.

Hogyan is tudnék nélkülük létezni? Becsuktam az üzeneteket, és az ujjammal végigsimítottam a háttérképet. Boldogan néztünk a lencsébe: Ollie gyönyörű barna arcát az én rózsaszínű arcomhoz szorította, betöltöttük a keretet. Aznap mentünk kirándulni a bridlingtoni tengerpartra. Milyen jó volt, még úgy is, hogy a szél betemette homokkal a kezünket, lábunkat, és mint a borotva, hasított a bőrünkbe!

A kirándulás emléke eltorzult bennem Tizenöt keserű kifakadásai miatt. Mert az az út nem nekem volt szánva.

Előző szombaton mentek volna, de Ollie egy meccs miatt elhalasztotta. Tizenöt hetek óta várta, aztán túl későn került rá sor, mármint neki. Átvettem a helyét, és elvettem Ollie-t. Akkor látta utoljára.

Most már értitek, miért gyűlöl.